

sagn angaaende Mestre og Underværker, har de dog altid betragtet disse som underordnede Spørgsmaal, der kun er blevne tvungne i Forgrunden ved Publikums Nysgerrighed og Paatrængenhed. Teosoferne paastaar, at Beviset for deres Læres Rigtighed maa søges i selve denne Lære ved et indgaaende Studium af de Skrifter, der indeholder Læren. Blandt disse maa særlig nævnes H. P. Blavatskys to Hovedværker, *) der af Teosoferne udpeges som de mest overbevisende Underværker, der kan frembringes. Hvis den i disse Skrifter fremstillede Lære studeres og forstaaes, vil de meget omtalte Underværker saa vel som Mestrenes Magt og Egenskaber findes at være Resultater af vidt fremskredne videnskabelige Kundskaber, som enhver alvorlig Sandhedssøger kan tilegne sig. Den teosofiske Læres indre Kraft og Harmoni kan ikke ses ved blot at læse Uddrag eller korte Fremstillinger; hvorfor de, som kun har læst Avisberetninger eller en kortfattet Pjece, som nærværende, handler klogest og retfærdigst ved slet ingen Dom at afgive.

Occult Videnskab

eller „den dulgte Videnskab“, er et Udtryk, som anvendes om de Gamles Kundskab i Modsætning til de moderne vesterlandske Skolers. Den er kun mystisk for os, for saa vidt som dens Metoder og Resultater er fremmede og uvante for os. Den er en virkelig Videnskab, grundlagt paa Undersøgelser, der er langt mere omfattende end de vesterlandske Skolers, og paa Metoder, ikke mindre paalidelige. Den vigtigste Forskel mellem de to Metoder er den, at de vesterlandske Skoler altid slutter fra Virkning til Aarsag, medens de østerlandske slutter fra Aarsag til Virkning. De vesterlandske har gjort alle deres Fremskridt gennem Forskninger i fysisk Retning, hvorimod de østerlandske er skredne frem ved at udforske de sjælelige og aandelige Aarsager, der frembringer de fysiske Virkninger. Nutidens Videnskabsmænd har indtil for ganske nylig ment, at Sjæl og Aand ikke egnede sig for videnskabelige Undersøgelser, saa man kan ikke forundres over, at den Smule Kundskab, de besidder om fysiske Kræfter, er grov Uvidenhed i Sammenligning med Østerlændingernes Kundskab. I den senere Tid har man begyndt at indrømme, at Sjæl og Aand dog maaske er værd at studere, og nogle af de mindre ortodokse Skoler fuser allerede i disse Mysterier. Men de tager fat paa sædvanlig Maade, eksperimenterer med Virkningerne og grubler over Aarsagerne; og denne Fremgangsmaade overført paa de højere Sfærer betragtes af de østerlandske Videnskabsmænd som farlig for Menneskeslægtenes Velfærd. Dette er en af Aarsagerne til, at Mestrene har offentliggjort en Del af deres Kundskab. Man kan let tænke sig — og Teosoferne paastaar, at det er en Kendsgerning — at de, som fuser i saa occulte Sager som Hypnotisme og Spiritisme, uden at kende noget sikkert til de Aarsager, der frembringer Fænomenerne, sætter visse Kræfter i Virksomhed, hvilke ikke alene frembringer de synlige Fænomener, men tillige mangfoldige usynlige og farlige Resultater.

Sandheds-Forkyndelserne.

Man hører ofte det Spørgsmaal: „Hvorledes har Mestrene tilegnet sig de Kund-

skaber, som de siges at have offentliggjort, i Særdeleshed med Hensyn til de mystiske og mægtige Naturlove, som styrer Universet, og hvilke tilsyneladende er oversanselige og uransagelige?“ Teosoferne meddeler, at et Broderskab, bestaaende af „retfærdige Mennesker, som er fuldkommengjorte“, har bestaaet gennem utallige Tidsaldr i Indien, Thibet og andre Steder. Til disse Mennesker eller Mestre var „i Tidernes Begyndelse“ Varetægten af den oprindelige Sandheds-Forkyndelse overgivet. Denne Al-Sandhed er nu nedskrevet i visse Bøger, sikkert bevogtede i hemmelige Biblioteker, der kun er tilgængelige for saadanne Indviede, som er værdige til at modtage denne mystiske Kundskab, og i Stand til at bruge den i gode Øjemed. Fra Tid til anden har Verden været moden til at modtage Dele af Al-Sandheden, og paa saadanne Tider har Broderskabet gennem dets indviede Adepter forkyndt saa meget af Sandheden, som Menneskeheden har været i Stand til at modtage. Alle de store Religionssystemer er grundede paa disse Forkyndelser, og dette forklarer, at i alle Religioner er oprindelig de store Sandheder, alle Grundsætningerne, ja selv Myterne og de billedlige Lignelser de samme.

Jesus var den sidste store Indviede, som kom paa et Tidspunkt, da en særlig Mellemkomst var ønskelig for at sikre Menneskeheden aandelige Fremskridt. Kristendommens Forkyndelse var, som alle andre Forkyndelser, ufuldstændig; og den Tid nærmer sig med stærke Skridt, da Kristendommen helt vil miste sin aandelige Indflydelse. Nitten Aarhundreders Forvanskninger, Tilføjelser og Mistydninger har fordunklet dens klare Lys og gjort den ude af Stand til at bekæmpe den videnskabelige Materialisme. Om kort Tid, omkring Slutningen af det tyvende Aarhundrede (thi alle Forkyndelser sker ved Aarhundredernes Slutning), vil en ny yderligere Forkyndelse finde Sted, og Teosofien — det nittende Aarhundredes Forkyndelse — er udsendt som Daggrøet før den opgaaende Sol, for at berede Vejen for den kommende Lære.

Fuldstændig Forkyndelse er umulig,

og man kan spørge: „Hvorfor?“ Jeg kan ikke i denne Pjece gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet, men vil kun fremhæve, at Hovedformålet med Livet er at vinde aandelig Kundskab gennem Selverfaring, og at Selverfaring ikke kan forkyndes, men maa tilegnes. Desuden vilde den fuldstændige Sandheds-Forkyndelse til Mennesker, som er umodne til at modtage den, gøre umaadelig Skade — fysisk, psykisk og aandelig — i Overensstemmelse med bestemte Naturlove, som ikke kan overskrides, selv ikke af indviede Mestre.

Teosofiens Hovedprinciper

indeholdes i de to vigtige Lærer om Karma og Re-inkarnation — Sandheder, der næppe kan bevises lige som matematiske Sætninger, men som snarere maa gradvis tilegnes.

Karma

er Gengældelsens store Lov, som læres i alle uforfalskede Religioner, den Lov, der siger: „Som Du saar, saa skal Du høste.“ Karma er hverken Belønning eller Straf, men er en stor Naturlov, ubevidst og ubønhørlig. Den er Loven om Aarsag og Virkning, og den

virker absolut saa vel i den aandelige som i den fysiske Verden. Den betyder endvidere, at da Tanken er Aarsag til al Handling, saa maa enhver slet Tanke frembringe et tilsvarende slet Resultat, og enhver god Tanke et godt Resultat; og disse Virkninger kan kun have Indflydelse paa vort udødelige Væsen, vor Individualitet, vort højere Jeg. Belønning eller Straf forudsætter en udenforstaaende Person eller Magt, der belønner eller straffer. Men Karma er skabt af os selv, og

Karmas Bestemmelse

er at undervise og lutre Menneskets højere Jeg, og dens Virksomhed kan ikke afsluttes, før det højere Jeg har naaet fuldstændig Kundskab og fuldstændig Renhed. Da det nu er indlysende, at fuldstændig Kundskab og Renhed ikke kan udvikles i et enkelt, kort Jordliv, saa er Læren om Karma først da fuldstændig, naar den sættes i Forbindelse med den beslægtede Lære om

Re-inkarnation (Gensfødsel),

der forklarer, hvorledes det udødelige Jeg atter og atter gens fødes, hver Gang i en mere fuldkommen Form, forudsat at dets Stræben gaar i aandelig Retning. For at gøre dette om end blot delvis begribeligt for den med Emnet ufortrolige Læser, er det nødvendigt at give en kort Oversigt over

Menneskets Sammensætning,

saaledes som den fremstilles af Teosoferne.

7.	Atma = Aanden.	Treheden, det udødelige aandelige Menneske eller det højere Jeg.
6.	Buddhi = det aandelige Eje.	
5.	Manas = Fornuften, „Tænkeren“.	
4.	Kama = den dyriske Sjæl.	Firheden, det dødelige Menneske eller den midlertidige Personlighed.
3.	Prana = Livskraften.	
2.	Linga Sarira = Astrallegemet.	
1.	Sthula Sarira = Det fysiske Legeme.	

De fire dødelige Principer udgør, hvad Teosoferne kalder *Personligheden*, medens de tre udødelige Principer danner Menneskets *Individualitet*. Hos det fuldkomne Menneske skulde Treheden være dominerende; men paa Menneskets nuværende Udviklingsstandpunkt er dette saa langt fra at være Tilfældet, at for de aller fleste Menneskers Vedkommende Firheden (og af denne især det 4. Princip) er fremherskende, medens Treheden endnu ligger i Dvale eller kun er svagt manifesteret.

Livets Formaal

er gennem Erfaring at uddanne og fuldkommengøre det højere Jeg, og dette sker gennem Karma. Enhver af Menneskets Tanker eller Ønsker skaber en „Tankeform“, der bestaar som *Form*, indtil den opløses eller rettere krystalliseres i *Handling*. Millioner af saadanne Tankeformer skabes i hvert Liv; men da de ikke faar Tid til at krystalliseres i Handling, saa besidder hver Individualitet et Forraad af saadanne Tankeformer, der vil bestemme dens Omgivelser i næste Inkarnation. (Dette er en klodset Fremstilling; thi Ord kan kun daarligt forklare og tydeliggøre sjælelige og aandelige Evner.)

(Fortsættes.)

*) „Isis Unveiled“ og „The Secret Doctrine“.